

Odwwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 24 kwietnia 2007 r. w sprawie T-132/06, Gorostiaga Atxalandabaso przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 5 lipca 2007 r. przez Koldo Gorostiaga Atxalandabaso

(Sprawa C-308/07 P)

(2007/C 211/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (przedstawiciel: D. Rouget, adwokat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- orzeczenie, że niniejsze odwołanie jest zasadne i w konsekwencji uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 kwietnia 2007 r.;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i uchylenie decyzji Sekretarza Generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 22 marca 2006 r. nakazującej zwrot przez wnoszącego odwołanie kwoty 118 360,18 euro i zajęcie diet parlamentarnych należnych mu od Parlamentu;
- orzeczenie, że druga strona postępowania pokryje własne koszty oraz koszty poniesione przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi sześć zarzutów.

W zarzucie pierwszym kwestionuje zastosowanie art. 111 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, co zdaniem wnoszącego odwołanie pozbawiło go prawa do rzetelnego procesu, ponieważ nie został uprzednio wysłuchany przez Sąd i nie mógł odpowiedzieć na argumenty Parlamentu.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi, że naruszona została zasada bezstronności, ponieważ dwie kolejne skargi, które wniósł w sprawach T-146/04 i T-132/06 i zakończone odpowiednio wyrokiem z dnia 22 grudnia 2005 r. i postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2006 r., zostały rozpoznane co do istoty przez tych samych sędziów. Zgodnie ze wspomnianą zasadą natomiast, jego zdaniem, ten sam sędzia nie może — nawet w tej samej instancji — rozpoznać sprawy, który opiera się na faktach tożsamych lub wystarczająco powiązanych z tymi, których dotyczyła sprawa, w której orzekał wcześniej.

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd błędnie ocenił znaczenie wyroku z dnia 22 grudnia 2005 r. Skoro stwierdzono nieważność decyzji wydanej przez Sekretarza Generalnego Parlamentu w dniu 24 lutego 2004 r., wnoszący odwołanie nie miał powodów do wniesienia odwołania od tego wyroku do Trybunału, ponieważ stwierdzenie przez Sąd braku właściwości oznaczało, że decyzja dotknięta tą wadą nie istnieje.

W zarzucie czwartym wnoszący odwołanie podważa systematyczną odmowę ze strony Sądu uwzględnienia argumentów, jakie podnosił w celu uzyskania stwierdzenia nieważności decyzji Sekretarza Generalnego Parlamentu z dnia 22 marca 2006 r. Ta ostatnia decyzja jest jego zdaniem decyzją nową, odrębną od decyzji z dnia 24 lutego 2004 r., a zatem Sąd miał obowiązek rozważenia wszystkich zarzutów — merytorycznych i formalnych — które przedstawił w celu jej podważenia.

W zarzucie piątym wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, iż nie zbadał zarzutu dotyczącego siły wyższej, podczas gdy taki zarzut nie został podniesiony w skardze wniesionej od decyzji z dnia 24 lutego 2004 r.

Wreszcie w zarzucie szóstym wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie zasady dobrej administracji, w szczególności poprzez odmowę jakiegokolwiek odniesienia do kodeksu dobrej praktyki administracyjnej, przyjętego przez Parlament w dniu 6 października 2001 r.

—————

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez par Lunds tingsrätt (Szwecja) w dniu 5 lipca 2007 r. — Szwecja (Tillsynsmyndigheten i Konkurser) przeciwko Holmqvist

(Sprawa C-310/07)

(2007/C 211/44)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Lunds tingsrätt (Szwecja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Szwecja (Tillsynsmyndigheten i Konkurser)

Strona pozwana: Holmqvist

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 8a dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾, zmienionej ostatnio dyrektywą 2002/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r.⁽²⁾ należy dokonywać w ten sposób, że aby uznać, że przedsiębiorstwo prowadzi działalność na terytorium danego państwa członkowskiego konieczne jest, aby to przedsiębiorstwo posiadało oddział lub stałe przedstawicielstwo w tym państwie członkowskim?
- 2) W razie odpowiedzi przeczącej, jakie są niezbędne przesłanki ku temu, aby uznać, że przedsiębiorstwo prowadzi działalność na terytorium kilku państw członkowskich?
- 3) Jeśli należałoby uznać, że przedsiębiorstwo prowadzi działalność na terytorium kilku państw członkowskich i że pracownik wykonuje pracę na jego rzecz w kilku z tych państw członkowskich, według jakich kryteriów należy określić miejsce, w którym zwykle wykonywana jest praca?
- 4) Czy art. 8a dyrektywy 80/987, zmienionej ostatnio dyrektywą 2002/74 wywołuje skutek bezpośredni?

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, str. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 270, str. 10.

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-311/07)

(2007/C 211/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: B. Stromsky i B. Schima, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 6 pkt 1 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych⁽¹⁾ nie ustanawiając zgodnego z tym przepisem terminu na umieszczenie produktów leczniczych w żółtym bądź zielonym obszarze wykazu refundowanych produktów leczniczych (Erstattungskodex)
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Celem dyrektywy 89/105/EWG jest między innymi wyeliminowanie różnic między krajowymi środkami natury ekonomicznej, które państwa członkowskie przyjmują w celu zapewnienia większej przejrzystości publicznych wydatków zdrowotnych na produkty lecznicze. Do takich środków należy ograniczenie listy produktów objętych krajowym systemem ubezpieczeń zdrowotnych. W celu uniknięcia, aby tego rodzaju różnice we wspomnianych środkach prowadziły do zakłóceń handlu produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty dyrektywa ustanawia pewne wymogi dotyczące procedury umieszczania produktów leczniczych w wykazie produktów leczniczych objętych krajowym systemem ubezpieczeń zdrowotnych. I tak art. 6 pkt 1 dyrektywy określa termin na wydanie decyzji w sprawie wpisu produktu leczniczego do wykazu produktów leczniczych objętych krajowym systemem ubezpieczeń zdrowotnych (tzw. „Positivliste”).

W Austrii istnieją trzy różne formuły refundowania kosztów produktów leczniczych umieszczonych w wykazie produktów leczniczych objętych systemem ubezpieczeń zdrowotnych. „Zielony obszar” wykazu obejmuje produkty lecznicze, których przepisanie i refundacja, bez uprzedniego zatwierdzenia przez właściwy zakład ubezpieczeń, są celowe i uzasadnione z punktu widzenia medycznego i ekonomii ochrony zdrowia. Koszty produktów leczniczych umieszczonych w „żółtym obszarze” wykazu są refundowane tylko w uzasadnionych przypadkach, po uprzednim zatwierdzeniu przez właściwy zakład ubezpieczeń. W końcu „czerwony obszar” wykazu obejmuje produkty lecznicze, w odniesieniu do których złożony został wniosek o umieszczenie ich w żółtym bądź zielonym obszarze wykazu. W uzasadnionych przypadkach koszty produktów leczniczych umieszczonych w czerwonym obszarze wykazu są, po uprzednim zatwierdzeniu przez właściwy zakład ubezpieczeń, refundowane, pod warunkiem, jednak, że nie istnieje alternatywa w żółtym bądź zielonym obszarze wykazu. Ważny wniosek o umieszczenie produktu leczniczego w żółtym bądź zielonym obszarze wykazu refundowanych produktów leczniczych (Erstattungskodex) powoduje zatem, że na pewien czas produkt ten zostaje umieszczony w czerwonym obszarze wykazu. Zgodnie z uregulowaniem austriackim produkty lecznicze mogą pozostać w czerwonym obszarze wykazu przez maksymalny okres 24 miesięcy; w przypadku gdy niemożliwe jest stwierdzenie przeciętnej ceny w UE, termin ten ulega przedłużeniu do 36 miesięcy.

Uregulowanie to jest niezgodne z art. 6 pkt 1 dyrektywy 89/105/EWG, ponieważ nie istnieje żadna gwarancja co do tego, że decyzja w sprawie umieszczenia produktu leczniczego w żółtym bądź zielonym obszarze wykazu zostanie podjęta, zgodnie z dyspozycją tego przepisu, odpowiednio w terminie 90 bądź 180 dni.